

Христа, който побѣдилъ Сатанаила, заключилъ го въ бездните на пжкалътъ и нарѣкалъ го С а т а н а.

Други источники ни сжбощаватъ противорѣчиви подробности. Но пжрвобитни слѣди отъ богомилската литература сж останале твжрде малко. При сичкото това, тие са намиратъ, и ние до колкото е вжзможно ще да са вжсползуваме отъ тѣхъ. Тие слѣди ние ще да намѣриме въ онзи отдѣлъ отъ памѣтниците на древниятъ бжлгарски периодъ, които сѣкога сж служиле на народните вкусове и които най-послѣ сж са опредѣлили постепенно въ особена поетическа литература, която не са е припознавала отъ ортодоксалните книжници и която слѣдъ време и окончателно е била запретена. Тие сж така нарѣченните „отрѣченни“ или „лжжовни книги“, които отчасти сж темно-восточно происхождение, отчасти византийски, а отчасти, безъ сжмнѣние, бжлгарски или даже богомилски.

Лжжовни книги⁶⁾ въ старите времена сж са наричале: изпжрво, апокрифическите, т. е. лжжовните книги и сказания за лицата и за сжбитията на Вѣтхиятъ и на Новиятъ Завѣтъ, които не сж приѣмени въ християнскитъ канонъ; послѣ тѣхъ са появяватъ такива книги, които иматъ по-ново происхождение и които заключаватъ въ себѣ си фантастически предания отъ такова сжщо свойство; послѣ, книги, или, да кажеме по-вѣрно, статии, които представляватъ съ себѣ си

⁶⁾ За литературата на лжжовните книги глѣд. моето издание: „Ложныя и отреч. книги рус. старины“ (въ Памят. стар. рус. литературы“, Сиб. 1862, вып. 3-и) и „Очерки литер. исторіи повѣстей и сказокъ русскихъ“; Буслевъ, „Историч. очерки“ и пр.; — Тихонравовъ, „Памятники отреч. литературы“, 2 т., Москва 1863. Другите пособия сж указани по-доле.